

Въ повечето отъ своитѣ стихотворения, особено въ първитѣ си сборки, поетътъ култивира въ сърцата на българитѣ беззавѣтна обичъ къмъ родната страна и ония добродѣтели, които единствено могатъ да я запазятъ. Любовта къмъ родината у Вазова е тъй голѣма, че той я поставя подобно Ботьова, още въ младини, надъ привързаността и любовта къмъ една жена, каквито голѣми качества и да обладва тя. Ето, напр., що казва въ стихотворението си „Луиза“:

Тя съ хладнокървие ме слуша,  
„България!“ кога реча,  
Кога сълзитѣ ми течать  
Тя не скърби и не въздиша.

. . . . .

И нека красна е она,  
И сини очи нека свѣтатъ  
На бѣло лице, но поетътъ  
Не ще обикне тазъ мома.

Въ друга частъ отъ своитѣ стихотворения той изправя прѣдъ насъ величавитѣ фигури на нашето възраждане и на революционнитѣ борби: Паисия, Раковски, Левски, Кочо и т. н., като дири да събуди гордостъ у насъ, да ни увѣри, подобно отца Паисия, че не сме нищоженъ народъ:

Че и ний сме дали нѣщо на свѣта.

Въ трета ни учи да не чакаме на държавата, да не искаме само отъ нея, а да гледаме да развиемъ инициатива у себе си и да диримъ самостоятелни приложения на своитѣ способности, които да вложимъ въ продуктивенъ трудъ. Въ много отъ стихотворенията си той бичува партизанскитѣ разрушителни страсти и разюздаността на печата, който раздухва тия страсти и обърква още повече понятията за позволено и непозволено, за морално и неморално, докарвайки до животинското състояние, осмѣно въ стихове като тия:

Какво да сторя, брате мой?  
Човѣкъ съмъ: ямъ и пия,  
Обичамъ домъ, жена, покой  
И мразя сюрмашия.

Многобройни сж страницитѣ, въ които Вазовъ възпѣва красотата на българската природа, съобразявайки се съ своя собственъ афоризъмъ: